

ПРОТОКОЛ

№ 4059

гр. София, 02.11.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 30 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефан Милев

Членове: Силвия Б. Русева
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Снежана Н. Колева М.а
и прокурора Г. П. К.

Сложи за разглеждане докладваното от Стефан Милев Частно наказателно дело № 20221100201742 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 15:31 часа се явиха:

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ Т. М. С. се явява, доведено от Затвора в гр.София, заедно с упълномощения си защитник адв.М..

СТРАНИТЕ (поотделно) заявиха: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ПОРАДИ необходимост да се конституира нов съдебен състав се налага и преповтаряне на извършените до този момент процесуални действия, поради което СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

СНЕМА отново самоличност на осъдения

Т. М. С. – ЕГН *****, роден на ***** в гр.София, българин, български гражданин, неосъждан, женен, без образование, безработен.

СЪДЪТ разясни на осъдения правата му в настоящото производство

ОСЪДЕНИЙТ С.: Разбрах правата си, нямам искания за отводи.

СЪДЪТ ДОКЛАДВА повторно постъпилото предложение от Градския прокурор за приемане изпълнението на наложеното в чужда държава на осъдения общо наказание от 4 г 1 м и 28 дни.

ПРОКУРОРЪТ: Поддържам предложението. Няма да представям нови доказателства.

АДВ.М.: Поддържам искането си само за изменение на мярката за

неотклонение. Нямам искания по доказателствата.

СЪДЪТ докладва постъпили по делото справки и материали, изискани в предходните съдебни заседания от предходните съдебни състави: справка за съдимост; постъпили чрез ЕВРОДЖЪСТ в превод от Държавната прокуратура в гр. Рим материали, а именно: Решение на прокурора за налагане на общо наказание на осъдения български гражданин по две влезли спрямо него в сила присъди на територията на Република Италия; Справка от Прокуратурата в гр. Рим относно реда, по който прокуратурата може да определя общи наказания и възможността за съдебен контрол върху произнасянето на прокурора.

ДОКЛАДВА, че за улеснение за страните към частното дело са приложени в цялост материалите по НЧД 652/ 2022 г., с което е отказано предаване на българския гражданин на италианските съдебни власти.

ПРОКУРОРЪТ: Запозната съм с доказателствата.

АДВ.М.: Запознати сме с доказателствата.

СТРАНИТЕ (поотделно) заявиха: Нямаме други искания по доказателствата.

СЪДЪТ поради липсата на доказателствени искания

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОЧИТА и ПРИЕМА писмените материали на основание чл.283 от НПК.

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми Градски съдии,

Считам, че българският съд следва да постанови определение за приспособяване на чужди присъди, постановени от Апелативен съд в Рим, Италия от 25.05.2021г. и от 05.11.2014г., както и Постановление от 24.09.2021г., издадено от Държавната прокуратура в Рим, с които на българския гражданин Т. М. С. му е определено едно общо наказание „лишаване от свобода“ в размер на 4 (четири) години 1 (един) месец и 28 (двадесет и осем) дни по НД 2278/2021г. за извършени престъпления по НК на Република Италия, като следва да се определи режим на изтърпяване на наложеното наказание. Мотивите ми за това са следните:

От описаните в присъдата и постановлението фактическа обстановка на извършване на деянието е видно, че българският гражданин е извършил престъпления в Република Италия, които отговарят на престъпления по чл. 131, ал.1, т.1 на НК на Република България, което е наказуемо с „лишаване от свобода“ до три години; за престъпления по чл. 189, ал.2 във вр. с ал.1 от НК на Република България, което е наказуемо с „лишаване от свобода“ до две години или „пробация“ и по чл. 269, ал.1 от НК, което е наказуемо с

„лишаване от свобода“ до шест години.

Касае се за множество престъпления, които са извършени за периода от 03.09.2014г. до 17.09.2014г.

Съгласно чл. 57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС предлагам на Т. С. да се определи „общ“ режим на изтърпяване на така определеното едно общо наказание „лишаване от свобода“.

Налице са и предпоставките на чл. 457, ал.5 от НПК за зачитане задържането в чужбина на осъденото лице, който е бил задържан на 17.09.2014г., като по делото не се съдържат данни кога лицето е било освободено от затвора.

Считам, че е налице основание да се зачете и времето, през което лицето е било задържано по реда на чл. 64 от НПК и е бил с постановена мярка за неотклонение „задържане под стража“, определена на основание на чл.44, ал.9 от ЗЕЕЗА, считано от 19.02.2022г.

АДВ.М.: Почитаеми Градски съдии,

Налице са всички законови и процесуални основания за признаване и допускане на влязлата в сила присъда на чужд съдебен орган, в конкретния случай съдът в Италия. Налице са всички материално-правни основания за това нещо, още повече че настоящото производство беше инициирано по желанието на нашия доверител.

Предложените от страна на държавното обвинение признаване на текстове за това, за което подзащитният ни е бил осъден на територията на Република Италия отговарят на тези материално-правни тестове по действащото законодателство на Република България така, както прокуратурата изложи пред вас в искането си за признаване.

Налице са и всички други материални предпоставки за признаване задържането на моя доверител в рамките на производството по чл. 64 и продължаващо до настоящия момент мярка за неотклонение „задържане под стража“, както и периодът, за който се съдържат данни за неговото физическо задържане, тоест ограничаване правото на свободно придвижване на територията на Република Италия.

Смятам, че не е налице хипотезата на чл. 457, ал.4 от НПК, тъй като предвидената горна граница за най-тежкото наказуемо деяние е в размер на 6 години, така че не са налице материално-правните основания за редуциране в производство по адаптирането на влязлата в сила присъда на чужд законодател. Ще ви помоля да признаете.

Тъй като съм си позволил да депозирам молба за атакуване на мярката за неотклонение, поддържам тази молба. Разбира се, ако признаете за изпълнение чуждата присъда, ще ви помоля въпреки постановения съдебен акт да приемете, че задържането на моя доверител е прекомерно, тоест поради продължително изключително във времето производство, тази мярка за неотклонение мисля, че не изпълнява включително и своите основно

охранителни функции. Разбира се, вашият съдебен акт подлежи на въззивна проверка, така че в периода, в който моят доверител има правото да го атакува, моля да определите мярка за неотклонение „домашен арест“, която все пак би се явила и благоприятна в случай на потвърждаване на съдебния акт на СГС.

В тази насока моля за вашия съдебен акт.

РЕПЛИКА на ПРОКУРОРА: По отношение искането на защитата за изменение на взетата мярка за неотклонение следва да допълня, че ние сме в особено производство. Касае се за трансфер на вече осъдено лице съгласно конвенцията за трансфер на осъдените лица. Производството, в което е определена мярка, е по чл. 64 от НПК, но не се касае за досъдебна фаза на процеса, така че считам, че така отправеното искане за изменение на мярката за неотклонение е недопустимо в това производство.

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ: Придържам се към казаното от моя адвокат.

СЪДЪТ предостави последна дума на осъденото лице.

ПОСЛЕДНА ДУМА: Ако може по-лека мярка.

СЪДЪТ се оттегля на съвещание.

СЛЕД СЪВЕЩАНИЕ СЪДЪТ обяви определението си публично в присъствието на страните:

С решение № 287/04.04.2022г. Софийският градски съд е отказал предаването на българския гражданин Т. М. С. с ЕГН ***** на италианските съдебни власти за изпълнение на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 (четири) години 1 (един) месец и 28 (двадесет и осем) дни, кумулирано с разпореждане на прокуратурата в гр. Рим, Р. Италия, като обща санкция по две влезли в сила спрямо лицето присъди. Със същият съдебен акт съдът е постановил прокурорът да изготви предложение за приемане на наказанието и неговото изтърпяване на територията на Република България, в каквато насока се развива и настоящото производство пред СГС, образувано по реда на чл. 44, ал.11 от ЗЕЕЗА във връзка с чл. 457, ал.2 от НПК.

Съдебният състав прецени, че следва да приеме за изпълнение на територията на Република България наложеното по двете италиански присъди общо наказание. Същото е било определено след проведени спрямо българския гражданин в Италия две наказателни производства, приключили с влезли в сила решения: на Апелативния съд в гр. Рим от 25.05.2021г. и на съда в гр. Рим от 05.11.2014 г., за извършени в съвкупност множество престъпления, описани като такива по чл. 81, чл.110, чл.600, чл.101, чл.337 – 339, чл. 110-582-576, чл.336, чл.337 и чл. 582-585 от Италианския наказателен кодекс.

Наложените по тези две наказателни производства отделни наказания са

били впоследствие кумулирани с акт на Прокуратурата в гр. Рим, какъвто е допустим според местното законодателство и който е приложен в превод по настоящето частно дело. От съдържанието на документа е видно, че окончателното общо наказание, което подлежи на изтърпяване е калкулирано на 4 (четири) години 1 (един) месец и 28 (двадесет и осем) дни, като при отмерването му са предварително приспаднати двата дни на лишаване от свобода на осъдения на територията на Република Италия, когато същият е бил задържан с полицейска заповед. В допълнително уточнение, преведено на български език, италианските съдебни власти са уточнили, че преценката на прокурора по кумулираното общо наказание подлежи на съдебен контрол и за произнасяне по същата е възможен контрол с подаване на касационна жалба.

На практика - към настоящия момент СГС е изправен пред въпроса следва ли да приеме за изпълнение това общо наказание и като съобрази, че то касае престъпления, които имат своя аналог в българското законодателство (по чл.131, ал.2 вр. с чл.130, ал.1 от НК; по чл. 269, ал.1 от НК и по чл.189, ал.1 от НК), намери, че следва да приеме наложеното на българския гражданин наказание да се изтърпи на територията на Република България. От размера на същото следва да се приспадне периодът, в който осъденият бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“ именно за нуждите на производството по разглеждате на двете ЕЗА, продължило като задържане и по настоящото производство по чл.457, ал.2 от НПК.

Съдът прецени, че не се налага намаляване на размера на наказанието при условията на чл.457, ал.4 НПК, защото предвидените в българския закон санкции надвишават размера на тази, определена от италианските съдебни власти, доколкото - и по чл.269, ал.1 от НК на Република България наказуемостта е до шест години „лишаване от свобода“, а по чл.131, ал.2 вр. с чл. 130, ал.1 от НК (за лека телесна повреда на полицейски орган) – до 5 г. ЛС.

За неоснователна съдът намери молбата да се ревизира изпълняваната към настоящия момент мярка за неотклонение на осъдения „задържане под стража“: първо, защото не са настъпили по никакъв начин нови обстоятелства, рефлектиращи върху законността на ареста; и второ, защото не са налице и хуманитарни съображения за ревизия на мярката, доколкото не са изложени никакви медицински оплаквания на лицето. Нещо повече - задържането на лицето за нуждите на това производство е именно да се осигури по-бързо привеждане на наказанието в изпълнението на територията на Република България и към настоящия момент е абсолютно безпредметно мярката да бъде изменяна, най-малкото поради факта, че всички страни по делото са еднопосочни в искането си ефективното наказание да бъде изтърпяно на територията на Република България.

Режимът, при който следва да стане това изтърпяване, е „общ“, доколкото размерът на санкцията не надвишава пет години „лишаване от свобода“ и лицето не се явява осъждано преди това на територията на Република България на ефективно „лишаване от свобода“.

ПРЕДВИД всичко изложено и на основание чл. 457, ал.2-3 от НПК

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА за изпълнение определено от Прокуратурата в гр. Рим, Република Италия, общо наказание в размер на 4 (четири) години 1 (един) месец и 28 (двадесет и осем) дни „лишаване от свобода“ спрямо българския гражданин Т. М. С. с ЕГН *****, определено след влезли в сила спрямо лицето присъди на Апелативния съд в гр. Рим от 25.05.2021г. и на съда в гр. Рим от 05.11.2014г. за извършени престъпления, съответстващи на текстовете по чл.131, ал.2, вр с чл.130, ал.1; чл. 189, ал.1; и чл.269, ал.1 от НК на Република България.

ОПРЕДЕЛЯ първоначален „общ“ режим за изтърпяване на наказанието.

ПРИСПАДА на основание чл. 457, ал.5 от НПК от изтърпяването на наказанието времето, през което осъденият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“ и с полицейска заповед по ЗМВР, считано от 18.02.2022г. за нуждите на НЧД № 652/2022г., по описа на СГС и настоящето НЧД № 1742/2022г. по описа на СГС.

ПОТВЪРЖДАВА изпълняваната спрямо лицето мярка за неотклонение „задържане под стража“ до приключване на производството по чл.457 от НПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок, считано от днес, пред САС по реда на Глава XXI от НПК.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 15:55 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____